

p/cco/o

รสชาติเล็ก ๆ ระหว่างบรรทัด

# ขอให้แมวโอบกอดคุณ

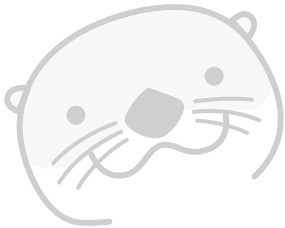
ブランケット・キャッツ

ชิเงมัตสึ คิโยชิ

เขียน

ปาววัน การสมใจ

แปล



กดส่องอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หนังสือเล่มเล่มเขียนไว้ว่าแมวเกลียดการให้ชนเปี้ยกน้ำมาก

“แต่บางคนก็บอกว่าเมนคุณเป็นพันธุ์ผสมระหว่างแมวกับแรักคุณสินะ  
แรักคุณว่ายน้ำได้ใช่ไหม หรือไม่ใช่หว่า มันยังงักันแน่...”

— ชิเงมัตสึ คิโยชิ

## คำนำสำนักพิมพ์

บริการแมวให้เช่าอาจเป็นโมเดลธุรกิจที่น่าสนใจและดูจะทำเงินให้เจ้าของไม่น้อยหากเกิดขึ้นได้จริง แต่ด้วยข้อจำกัดของผู้ให้บริการหลัก ซึ่งในที่นี้คือ “แมว” นั้นจัดว่าเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีนิสัยเฉพาะตัวจนไม่อาจจะทำให้เกิดธุรกิจที่ว่านั้นได้จริง คนที่รู้จักแมวดีจะรู้ว่าแมวเป็นสัตว์ที่รักอิสระ มีความเป็นของตัวเองสูง ดื้อทึ่และไม่ยอมตามใจใครง่าย ๆ ถึงขนาดที่คนเลี้ยงแมวทุกคนยอมปวารณาตัวเป็นทาสแมวกันอย่างเลี่ยงไม่ได้

ในนิยายเรื่องนี้จึงมีการจัดฉากของบริการแมวให้เช่าให้พอจะเป็นจริงได้มากที่สุด และเป็นกฎที่สำคัญที่สุด นั่นคือการฝึกให้แมวเช่าทั้งเจ็ดตัวในร้าน “ติด” ผ้าห่มที่ใช้มาตั้งแต่เด็ก เพื่อให้แมวเหล่านี้สามารถไปอาศัยอยู่กับครอบครัวต่าง ๆ ได้ ซึ่งในอีกนัยหนึ่งนั่นก็สื่อถึงความหมายว่า ต่อให้เจอเรื่องต่างๆ ในแต่ละวันมาอย่างไร ทั้งดีและร้าย ทั้งสุขและเศร้า ทั้งเหงาและอบอุ่น เมื่อหมดวันแล้วก็ยังมีผ้าห่มที่แสนอ่อนโยนรอคอยอยู่เสมอ...เหมือนกับชื่อของบริการให้เช่าแมวในเรื่องนี้นั่นเอง

บริการของร้านที่ว่านี้คือ “แบลิ่งเก็ตแคตส์” แปลตรงตัวก็คือแมวผ้าห่ม จากชื่อแล้วก็พอจะถอดความหมายได้ว่า เสมือนได้รับความอบอุ่นยามได้สัมผัสกับขนนุ่มของแมวตัวอวบ แม้จะหลากสายพันธุ์ หลายนิสัย คาดเดาไม่ได้ แต่สุดท้ายแมวก็คือแมวที่พร้อมเยียวยาหัวใจมนุษย์ที่เปิดใจให้มันเสมอ ไม่ต่างจากการใช้ชีวิตของผู้คนในทุกวันนี้ ที่ไม่ว่าจะพบเจอสิ่งใด หนักหนาแค่ไหน แต่สุดท้ายชีวิตก็ยังคงดำเนินไป...แม้วันพรุ่งนี้จะไม่แน่นอน แต่หวังเป็นอย่างยิ่งว่าแมวทั้งเจ็ดตัวและเรื่องราวของผู้เช่าทั้งเจ็ดในเล่มนี้จะมอบความอบอุ่นนุ่มลึกให้เกิดในหัวใจของทุกคนได้

# สารบัญ

(3)

คำนำสำนักพิมพ์



1

แบลิ่งเกิดแคตส์ — แพ้เกสรดอกไม้

49

แบลิ่งเกิดแคตส์ — บนที่นั่งข้างคนขับ

99

แบลิ่งเกิดแคตส์ — ไม่มีหาง

147

แบลิ่งเกิดแคตส์ — ตัวแทน

195

แบลิ่งเกิดแคตส์ — ที่ใครๆก็ไม่รัก



245

แบลิ่งเก็ตแคตส์ — ออกเดินทาง

293

แบลิ่งเก็ตแคตส์ — ประจำบ้านในฝันของเรา

345

ส่งท้ายจากนักเขียน

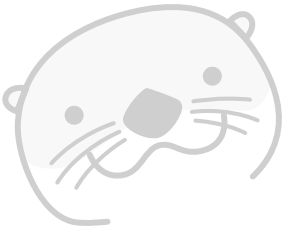
350

ส่งท้ายจากนักแปล

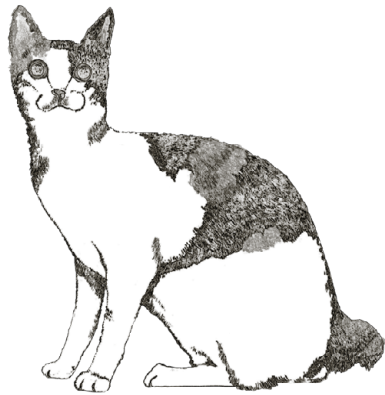
351

เกี่ยวกับผู้เขียน





ကလေးဂျာနယ်



แบลิ่งเก็ตแคตส์



ผ้าเกสรดอกไม้

ทุกเล่มอ่าน

# 1



สัญญาทั่วไปมีระยะเวลาสามวันสองคืน

“อาจรู้สึกว่ามันเกินไปหน่อยนะคะ”

ผู้จัดการร้านจะบอกแบบนี้เสมอหลังจากลูกค้าทำสัญญาเสร็จ เขาจะกล่าวอย่างถูกต้องแม่นยำเหมือนเดิมทุกครั้ง ทั้งวิธีพูด ทั้งสีหน้า และท่าทาง รวากับลากตามเส้นทางที่มีอยู่แล้ว

“หากเกินสามวัน ผู้เช่าจะรู้สึกผูกพัน แต่ในทางกลับกัน แมวจะกังวลว่าอาจไม่ได้กลับมาที่นี่อีก ซึ่งผมคิดว่าจะไม่ดีสำหรับทั้งสองฝ่าย”

ไม่อนุญาตให้ซื้อแมว หรือถ้าต้องการจะเช่าแมวตัวเดิม ตามกฎแล้วต้องเว้นไปอย่างน้อยหนึ่งเดือน

“จะอย่างไรก็เป็นแค่การเช่านะคะ”

ตอนกล่าวขำประโยคนี้อีกเหมือนกัน น้ำเสียงสงบของผู้จัดการ จะแฝงความเฉียบขาดไว้ดังเช่นเคย

ค่าเช่าไม่ถูกเลย คือค่าเช่าสำหรับระยะเวลาสามวัน บวกค่ามัดจำที่แพงกว่านั้นหลายเท่า — รวมกันแล้วอาจใช้ซื้อลูกแมวพันธุ์แท้ในร้านขายสัตว์เลี้ยง ซึ่งเป็นกิจการหลักของที่นี่ได้เลยทีเดียว

ถึงกระนั้นก็ไม่เคยขาดคนเช่า แมวทั้งเจ็ดตัวที่มีกลับจาก

การเช่าไม้ต้นได้อยุติตร้าน คืนหรือสองคืนก็ต้องออกไปอยู่บ้าน  
เจ้าของใหม่เป็นเวลาสามวันอีกแล้ว

ตอนเช้าแมว ทางร้านจะเตรียมห้องน้ำแมวกับอาหารแมว  
ให้ไปด้วย และห้ามไม่ให้แมวกินอาหารอื่นนอกจากที่ทางร้าน  
เตรียมให้ โดยเฉพาะห้ามให้แมวกินหอมใหญ่ เป้าฮื้อ และ  
กระดูกไก่โดยเด็ดขาด ผู้จัดการกำชับ

“หอมใหญ่เป็นพิษกับเลือดของแมว จะทำลายเม็ดแดง  
และอาจก่อให้เกิดภาวะโลหิตจาง ส่วนเป้าฮื้อทำให้หูแมววม  
แดง หรือถ้าอาการหนักก็อาจทำให้ผิวหนังอักเสบ หากปล่อยไว้  
โดยไม่ทำอะไรเลย เนื้อบริเวณนั้นอาจจะหลุดไปเลยก็ได้ ส่วน  
กระดูกไก่ เวลาที่คจะแตกออกในแนวตั้ง เกิดความแหลมคม  
ถ้าแทงคอหรืออวัยวะภายในของแมวเข้าก็แย่เลยละครับ”

ลูกค้าบางคนเจตคิก ลูกค้าบางคนอ้อออตอบรับด้วยสีหน้า  
ตกใจ บางคนแค่พยักหน้าอย่างเงิบงัน หรือบางคนก็ฟังเพียง  
ผ่านๆ ประมาณว่าไม่ต้องบอกก็รู้อยู่แล้วนา...แต่ละคนมีปฏิกิริยา  
แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับประสบการณ์การเลี้ยงแมวนั่นเอง

แม้เป็นลูกค้าที่เพิ่งเคยเลี้ยงแมวเป็นครั้งแรก ผู้จัดการ  
ก็ยอมให้เช่าได้ แต่จะย้ำเตือนด้วยคำพูดหนักแน่นเป็นพิเศษ

“กรุณาอย่านอนกับแมวนะครับ ต้องให้แมวนอนใน  
ตะกร้านี้เท่านั้น ในตะกร้าก็ต้องปูผ้าห่มให้อยู่ในสภาพนี้ ถึง  
เปราะเปื้อนไปบ้างก็ห้ามซึกเด็ดขาด”

แมวไม่ชอบให้สภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลง

สำหรับแมวปกติ การถูกเช่าออกไปซ้าแล้วซ้าเล่าถือเป็น  
ความเครียดใหญ่หลวง



“เพราะฉะนั้น...”

ผู้จัดการกล่าวตามบทด้วยสีหน้าและน้ำเสียงตามแบบร่าง บางทีระยะเวลาในการอธิบายตั้งแต่เขาเริ่มต้นจนถึงเนื้อหาตรงนี้อาจเท่ากันทุกครั้งเลยก็ได้

“จึงต้องมีผ้าห่มผืนนี้ครับ”

ตั้งแต่เกิดมา แมวทั้งเจ็ดตัวนี้ แต่ละตัวจะมีผ้าห่มหลายผืนให้ใช้นอนผลัดกันไปตามลำดับ ขอเพียงมีผ้าห่มที่คุ้นชินมาตั้งแต่ยังเป็นลูกแมว ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็นอนหลับได้อย่างสบายใจ

“เหมือนในหนังสือการ์ตูนสมัยก่อนไงครับ ที่ตัวละครจะต้องหอบหมอนใส่กระเป๋าไปเที่ยวด้วยนั่นแหละ”

ฮ่า ๆ ผู้จัดการหัวเราะ วิธีหัวเราะยังเหมือนกันทุกครั้งเลย กระทั่งตอนนี้ — ก็เหมือนกัน

“ถ้าอย่างนั้น ผมต้องฝากให้คุณดูแลด้วยนะครับ รบกวนให้ความรักและความเอ็นดูมันด้วย”

ผู้จัดการส่งตะกร้าบนเคาน์เตอร์ให้ลูกค้า

ลูกค้าคนดังกล่าวดูมีอายุไล่เลี่ยกับผู้จัดการ — คือประมาณสี่สิบกลาง ๆ เขากอดตะกร้าไว้แนบอกด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ถือตามปกติก็ได้ครับ”

“เอ่อ...ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ใช่เรื่องที่ต้องขอโทษอะไร”

ผู้จัดการผู้รวยยิ้มนอกแบบร่างเป็นครั้งแรก

ลูกค้าเปลี่ยนวิธีถือตะกร้าใหม่พลงยิ้มเจื่อน

“ขอโทษด้วยครับ ตั้งแต่เกิดมา ผมเพิ่งเคยเลี้ยงแมวเป็นครั้งแรก...”

“อย่ากังวลไปเลยครับ แมวตัวนี้เรียบบร่อย เชื่องคน ลองดูผ่านช่องตรงนี้เข้าไปสิครับ กำลังทำหน้างๆ น่ารักมากเลย”

ลูกค้าทำตามที่ผู้จัดการบอก ก็มุ่งไปโดยยังถือตะกร้าไว้ แอบมองเข้าไปในช่องหน้าต่างเล็กๆ ของตะกร้า

จึงได้สบตากับแมวพอดี

เห็นเป็นส่วนสีเบจขดเป็นก้อนกลม เหมือนที่ผู้จัดการบอก มันกำลังมองเขาด้วยสีหน้างง

แมวสามสี — คือคำขอของลูกค้าคนนี้

“...น่ารักจังเลยครับ”

“ใช่แหละครับ” ผู้จัดการพยักหน้าอย่างพอใจ “เพิ่งหนึ่งขวบเองครับ หน้าตาเลยยังดูเป็นลูกแมวอยู่ แต่ก็เป็นผู้ใหญ่และมีความจริงจังอยู่ด้วย ยอดเยี่ยมที่สุดเลยละครับ”

ลูกค้าพยักหน้าเล็กน้อย แอบมองในตะกร้าอีกครั้ง

แมวยังคงมองมาที่เขา

และร้อง *เมี้ยว* ออกมาเบาๆ

ลูกค้าเงยหน้าขึ้น “เอ่อ ขอโทษครับ...” เขาพูดกับผู้จัดการ “ผมยังไม่ได้ถามชื่อแมวตัวนี้เลย”

อ้อ เรื่องนั่นเอง ผู้จัดการกล่าวพลางพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ “เอาเป็นอะไรดีครับ” และเป็นฝ่ายถามกลับมาแทน

“อะไรดีนั่นหรือครับ”

“ชื่อของแมวตัวนี้นะครับ คุณตั้งชื่อได้ตามใจชอบเลย เรียกซ้ำหลายๆ รอบ เดี่ยวเดี๋ยวมันก็จำได้แล้ว”

“งั้นหรือครับ”

“ครับ เป็นแมวหัวดีมากเลย”

ผู้จัดการบอก “ก็ผมคิดว่า...” แล้วพูดต่อ “อย่างน้อย ลูกค้าคงอยากตั้งชื่อแมวด้วยตัวเอง เพราะถึงแม้จะเป็นเพียงระยะเวลาสามวัน แต่ก็อุตสาหกรรมที่ได้เป็นแมวของคุณ”

เนอะ ผู้จัดการว่าแล้วหัวเราะ ก็มลงมองใบสมัครขอเช่า แมว ก่อนนำข้อมูลไปพิมพ์ลงคอมพิวเตอร์

“คุณอิซิดะสินะครับ จากวันนี้ไปเป็นเวลาสามวัน แมวตัวนี้จะกลายเป็นหนึ่งในสมาชิกครอบครัวอิซิดะ กรุณาช่วยตั้งชื่อดีๆ ให้มันด้วยนะครับ”

“เอ่อ...แล้วที่ร้านตั้งชื่อไว้ว่าจะไรครับ”

“มิเคะครับ เพราะเป็นแมวสามสี<sup>1</sup> ถึงทางร้านจะตั้งชื่อสร้างสรรค้ไปก็ไม่ค่อยมีความหมายหรอกครับ อืม เขาเป็นว่าคุณลองกลับไปปรึกษาภรรยาและลูกให้ดีๆ แล้วตั้งชื่อให้เหมาะกับครอบครัวของคุณนะครับ”

ผู้จัดการพูดจบปั๊บ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นพอดี ขณะผู้จัดการยกหูโทรศัพท์ขึ้นคุย อิซิดะ โนริโอะ ก็ถือโอกาสนั้น ทำท่าอำลาแล้วก้าวออกจากร้าน

ระหว่างทางเดินกลับมายังลานจอดรถ เขาหันกลับไปมองป้ายร้านอีกครั้ง

ข้างป้ายของร้านขายสัตว์เลี้ยงที่พบเห็นได้ดาษดื่นเขียนไว้ว่ามีแมวให้เช่า เหนือตัวคันจิคำว่า “แมว” ที่ดูเบียดเสียด มีตัวอักษรเขียนคำอ่านเอาไว้ด้านบนว่า

แบล็งเก็ตแคตส์—

<sup>1</sup> แมวสามสีในภาษาญี่ปุ่น คือมิเคะเนโกะ

ตอนที่เขาค้นหาในอินเทอร์เน็ต หรือตอนเข้าไปในบ้าน เขาไม่เข้าใจความหมายของมันเลยสักนิด แต่ตอนนี้กลับพอเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้ว แบล็งเกิดคือผ้าห่ม หากผืนแปลกกลับเป็นภาษาญี่ปุ่นก็คงได้ว่า “แมงผ้าห่ม” สិនะ

ยืงนานยังรู้สึกว่ตะกร้าหนักขึ้นกว่าที่คิดไว้ โนริโอะพยายามระวังไม่ให้ตะกร้าแกว่งไกว ก่อนออกเดินอีกครั้ง

ห้องฟ้าสูง กว้าง สีฟ้ากระจ่าง เห็นแนวสันเขาเลื่อนรางกลิ้งไปกับผืนฟ้า

ฤดูใบไม้ผลิ — เมื่อวานมีการตรวจวัดพบฝุ่นเหลือง<sup>2</sup>อยู่ทั่วทุกห้องที่ของญี่ปุ่นฝั่งตะวันตก

ทราจจากจีนแผ่นดินใหญ่ปลิวข้ามทะเลญี่ปุ่นมาไม่ถึงโตเกียว แต่ในวันนี้กลับมีประกาศเตือนเรื่องละอองเกสรของดอกสุงิ<sup>3</sup>ในโตเกียวออกมาแทน

ภูเขาแถบชานเมืองโตเกียวแบบนี้ล้วนเป็นป่าปลูกที่มีแต่ต้นสน ตัวโนริโอะเองไม่ได้เดือดร้อนกับโรคแพ้เกสรดอกไม้ แต่เท่าที่ฟังจากเพื่อนร่วมงานผู้ไม่อาจปล่อยให้หน้ากากอนามัยห่างกายได้ในฤดูกาลเช่นนี้ เห็นว่าในเวลาทีละอองเกสรพัดมาอย่างหนักถึงขั้นสามารถมองเห็นละอองเกสรดอกไม้ลอยตลบฟุ้งกลางอากาศได้อย่างชัดเจนเลยทีเดียว

เหมือนหนังสือการ์ตูนสมัยก่อนเิง ที่คว้นจากปล่องโรงงานแปรเปลี่ยนเป็นรูปคนแล้วเข้าโจมตีมนุษย์...อะไรแบบนั้น

<sup>2</sup> ฝุ่นดินที่พัดมาจากเขตทะเลทรายของจีน

<sup>3</sup> ต้นสนซีดาร์ญี่ปุ่น

ถ้าพามอนนั้นมาที่นี่จะทำหน้ายังไงนะ

โนริโอะยิ้มแห้ง ตอนนั้นเอง เขาได้ยินเสียงจามเบาๆ ดัง  
ออกมาจากในตะกร้า

แมวจามเป็นด้วยเหรอ —

แพ้เกสรดอกไม้หรือเปล่านะ —

ไม่จริงน่า เขาคิดพลางเปิดประตูตอนหลังของรถ

วางตะกร้าลงตรงบริเวณที่วางเท้าของเบาะหลัง บอกกับ  
แมวว่า “แป๊บเดียวก็ถึงบ้านแล้วละ”

แมวจามออกมาแทนคำตอบ ไม่ใช่เสียง “ฮัดฮิว!” เหมือน  
มนุษย์ แต่เป็นเสียง ฮิว ฮิว เหมือนเสียงลมหายใจคล้ายอะไร  
บางอย่างเสียดสีกัน

“หรือว่าแกแพ้เกสรดอกไม้จริงๆ?”

โนริโอะพูดอย่างประหลาดใจ

ส่วนแมวเพียงแค่นิ่งตาลง และจาม ฮิว ฮิว ซ้ำไปมา

รถวิ่งขึ้นทางด่วน ผ่านกลางเมืองมาถึงบริเวณเมืองใหม่  
ของจังหวัดชิบะ ในช่วงกลางวันของวันเสาร์เช่นนี้ สภาพการจราจร  
ว่างโล่งจนรู้สึกเสียวแรงกังวลไปเปล่าๆ เมื่อเช้า เพราะอุบัติเหตุ  
บนท้องถนนจึงต้องใช้เวลาเดินทางเกือบสองชั่วโมง แต่ขากลับ  
แม้จะรวมเวลาแวะพักแล้วก็ยังใช้เวลาไม่ถึงชั่วโมง

โนริโอะจอดรถไว้ที่ลานจอดของสถานีรถไฟใกล้บ้าน แล้ว  
ใช้โทรศัพท์มือถือโทรหายูคิเอะผู้เป็นภรรยา เขานึกว่าเธออยู่บ้าน  
แต่ยูคิเอะกลับบอกว่า “วันนี้อากาศดี แล้วฉันก็เบื่ออยู่พอดี  
เลยออกมาเดินเล่นนะ” ตอนนั้นเธอเพิ่งเข้าไปในคาเฟ่หน้าสถานี

เพื่อฆ่าเวลารอโนริโอะ

“ถ้าอย่างนั้น เดี่ยวผมไปหานะ”

“จะเป็นอะไรหรือเปล่า จะทิ้งแมวไว้ที่รถเหรอ”

“ไม่หรอกน่า ผมจะพาไปด้วย”

“เอาสัตว์เลี้ยงเข้าร้านได้เหรอ”

“อยู่ในตะกร้าก็ไม่ได้เหรอ”

“ไม่รู้สิ เดี่ยวจะลองถามพนักงานดูนะ”

สัญญาณโทรศัพท์เปลี่ยนเป็นเสียงรอสาย

โนริโอะทิ้งกายพิงเบาะรถ ถอนหายใจออกมาอย่างระอาก

ต่อให้เป็นแค่ระยะเวลาสามวันสองคืน แต่ถือเป็นการ  
เลี้ยงแมวครั้งแรกของทั้งโนริโอะและยูคิเอะ แถมพวกเขา  
ไม่เคยเลี้ยงสัตว์เลี้ยงมาก่อนเลย

อาจหนักเกินไปจริง ๆ ก็ได้ โนริโอะเริ่มรู้สึกท้อแท้ขึ้นมา  
ตจิด ๆ ตอนนั้นเอง เสียงรอสายก็เปลี่ยนกลับสู่เสียงสัญญาณ  
ปกติ

“ปล่อยให้ออกมาข้างนอกไม่ได้ แต่เขาบอกว่าถ้าอยู่ใน  
ตะกร้าก็ไม่ใช่ไรนะ”

“เหรอ ถ้าฉันผมจะรีบไปนะ”

โนริโอะวางสาย เอี้ยวกายไปมองตะกร้าด้านหลัง ทั้งที่  
ดูน่าอึดอัดไม่น้อย แต่แมวกลับทำตัวเรียบร้อย เสียงจามที่ดัง  
ไม่หยุดอยู่ที่พักหนึ่งตอนออกจากร้าน ไม่รู้ว่าหยุดไปตั้งแต่เมื่อไหร่

อาจเป็นเพราะได้รับการฝึกมาดี หรืออาจเป็นนิสัยเฉพาะ  
ของตัวแมวเอง หรือว่า...

โนริโอะรู้สึกกังวลขึ้นมาแวบหนึ่ง รีบลงจากรถ เปิดประตู

ด้านหลังแล้วยกตะกร้าขึ้นมาดู แง้ว เสียงร้องขุนเคื่องดังขึ้นราวกับ  
ต่อต้านการหนีบจับอย่างรุนแรง ตะกร้าเขย่าโยกอยู่ไหวๆ

“...ยังมีชีวิตอยู่ใช่ไหม ไม่เป็นไรใช่ไหม”

โนริโอะค่อยเบาใจ วางตะกร้าลงบนเบาะหลังแล้วถอนใจ  
เฮือก สามวันนี้จะอยู่กันได้อย่างไรหรือเปล่านั้น

“ช่วยทนอยู่ในนั้นอีกนิดนะ”

เขาพูดแล้วเปิดฝาตะกร้า อย่างน้อยก็อยากให้อากาศ  
ถ่ายเทได้บ้าง แต่ห้ามกระโจนหนีไปเด็ดขาดเลยนะ โนริโอะ  
คิดพลางตั้งท่าระแວดระวัง แต่เจ้าแมวกลับขดตัวอยู่ในผ้าห่ม  
อย่างสงบเสงี่ยม

เขานึกถึงคำพูดของผู้จัดการ

“ต้องเป็นแมวยอดเยี่ยมเป็นพิเศษจริงๆ ถึงสามารถเป็น  
แบลิ่งเกิดแคตส์ได้” —ไม่รู้หรอกนะว่าสำหรับแมวแล้ว การถูกเช่า  
ไปที่โน่นที่นี้ถือเป็นเกียรติหรือเปล่า แต่คงไม่ใช่แมวเอาแต่ใจ  
ตัวเองแน่นอน

เขายังนึกถึงอีกคำพูดหนึ่ง

‘ปรึกษาภรรยาและลูกให้ดีๆ...แล้วตั้งชื่อให้เหมาะกับ  
ครอบครัวของคุณ’ ผู้จัดการบอก

โนริโอะปิดฝาตะกร้า

“หม่าม้ารออยู่นะ” เขาพูดกับแมวที่มองไม่เห็นแล้วเอียงคอ  
ลังเล ไม่สิ ยุคีอะอาจเหมาะกับการเป็น“คุณแม่”มากกว่า

ถ้าเป็นเขา ก็คงเป็น“คุณพ่อ”ละนะ หรือถ้าลูกชายเป็น  
คนเรียก จะเป็น“ป๊า”เฉยๆก็ได้

แมวจามออกมาอีกคร้้ง หลังจากหยุดไปนาน

ชี่ว ชี่ว ชี่ว ติดกันสามครั้ง

“นี่ ตกกลางว่าแพ้เกสรดอกไม้จริง ๆ ไช้ไหม”

ชี่ว ชี่ว

“แพ้เกสรดอกไม้แน่ ๆ เลย”

ชี่ว ชี่ว ชี่ว ชี่ว

“...มีแต่เรื่องแบบนี้แหละที่คล้ายหม่าม้า”

โนริโอะพึมพำ กล้ากลืนการถอนใจที่เกือบจะหลุดออกมา  
พร้อมกับคำพูด

ยูคิเอนั่งอยู่ตรงโต๊ะริมหน้าต่าง พอเธอเห็นโนริโอะก็ถอด  
หน้ากากอนามัย ลองสูดลมหายใจอย่างลึกลับ สูดลมหายใจเข้า  
และออกลึก ๆ ทำจมูกพุดพิด แล้วค่อยแหยมยิ้มออกมาอย่างเบาใจ

“อาการเป็นยังไงบ้าง”

โนริโอะดึงเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามออกพลาถตาม “เมื่อกี้ฉันจมูก  
นิดหน่อย แต่ดูเหมือนจะไม่มีไรแฮะ” ยูคิเอนตอบ

“เห็นว่าวันนี้เกสรฟุ้งหนักเชียวละ”

“อืม ในโทรทัศน์ก็บอกแบบนั้น ถ้าฉันไปรับน้องแมวด้วย  
อาจแยเลยก็ได้”

ยูคิเอนใช้สองมือรับตะกร้าที่โนริโอะส่งมาให้อย่างทะนุถนอม  
วางไว้บนเก้าอี้ข้างตัว ลูบฝาตะกร้าเบา ๆ “สวัสดิ์ ผাগตัวด้วยนะ”  
เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

เป็นอีกครั้งที่ไม่รู้ว่าแมวหยุดจามไปตั้งแต่เมื่อไหร่

“อยากเห็นหน้าเร็ว ๆ แต่ก็เขินยังไงไม่รู้เนอะ”

“น่ารักเชียวละ”



“แมวสามสีใช่ใหม”

“ใช่ เห็นบอกว่าเป็นตัวเมีย อายุหนึ่งขวบ”

“เลือกตัวเมียมาหรือ”

ยูคิเอะคิดูผิดคาด — ระคนกับรู้สึกผิดหวัง แล้วถามต่อว่า  
“ตัวผู้ไม่ดีกว่าหรือ”

“ไม่หรือก แล้วแมวสามสีก็มีแต่ตัวเมียด้วย”

“จ้ะหรือ”

“อืม เห็นว่าแมวตัวผู้ไม่สามารถมีถิ่นของขนสีแดงกับสีดำ  
อยู่ในตัวเดียวกันได้นะ นานๆ ครั้งจึงจะมีแมวตัวผู้สีผสมเกิดขึ้นมา  
บ้าง แต่ในอัตราที่ต่ำ ประมาณหนึ่งในพัน แถมนจะออกมาเป็น  
แมวที่รูปลักษณ์ไม่เหมือนทั้งตัวผู้และตัวเมียด้วย”

“...หมายความว่าไง”

“คือจะสืบพันธุ์ไม่ได้”

โนริโอะพูดแล้วมองออกไปนอกหน้าต่างซึ่งมีคุณแม่ลูกเดิน  
ผ่านมาพอดี

“เหมือนผมไง”

ตั้งใจจะพูดแบบสบายๆ แต่เสียงกลับสั้นเล็กน้อย

ยูคิเอะเองก็ไม่ตอบอะไร

2

พวกเขาตัดสินใจให้แมวอยู่ในห้องญี่ปุ่นขนาดหกเสื่อ<sup>4</sup> ที่เชื่อมต่อกับห้องนั่งเล่น ห้องนั้นมีแสงแดดส่อง ไม่มีเครื่องเรือน ความกว้างพอประมาณ ต่อให้แมวใช้เล็บข่วนเสื่อทาทามิหรือกระดาษของประตูโชจิ... “ถ้าแค่นั้นก็ไม่เป็นไรหรอกน่า” “นั่นสินะ” พวกเขาสองคนก็เตรียมใจรับไว้ล่วงหน้าแล้ว แต่กลับกังวลว่าแมวจะไม่ชอบกลิ่นของห้องญี่ปุ่นที่ไม่คุ้นชินมากกว่าหรือเปล่า

ยูคิอะะพูดขึ้นในตอนเย็น

“ถ้าห้องแมวไม่ชอบห้องญี่ปุ่น ให้นอนห้องฉันก็ได้นะ”

“ห้องผมดีกว่ามั้ง” โนริโอะตอบ “เพราะห้องของยูคิอะะจัง มีกลิ่นเครื่องสำอางนี่นา”

“ถ้าติดที่เรื่องนั้น...” ยูคิอะะทำปากยื่นอย่างกระงำกระงอด “ห้องของคุณโนริเองก็มีกลิ่นนุหรือคัสติ้งเหมือนกันนั่นแหละ”

“ผมซื้อสเปรย์ดับกลิ่นมาแล้ว”

“อ้าว ซึโงนี่ ถ้านั้นก็ใช้สเปรย์ดับกลิ่นในห้องของฉันก็ได้เหมือนกันสิ”

โนริโอะหัวเราะอย่างอ่อนใจพลางพยักหน้า รู้แล้วว่าน่าก็คิดไว้ตั้งแต่แรกแล้ว แค่อยากลองพูดแห่ยกดูเท่านั้นเอง

“อืม ยังไงก็แค่สามวันสองคืนเท่านั้นเอง”

เขาทำแบบนั้น เพราะอยากให้ยูคิอะะทำหน้าที่แล้วบอก

<sup>4</sup> ประมาณ 10 ตารางเมตร

<sup>5</sup> ประตูเลื่อนกระดาษที่มีโครงไม้ขัดกันเป็นตาราง กุกระดาษญี่ปุ่นโปร่งแสง

เขาว่า “คุณนี่ไม่น่ารักเลย” เท่านั้นเอง

แต่ยูคิอะะกลับไม่ได้ทำแบบนั้น — เธอเองก็คงตั้งใจแสดงท่าทางรำเริงเหมือนเด็ก ๆ

“นี่ น้องแมว ขอกอดตอนนี้เลยได้ไหม”

“คิดว่าไม่เป็นไรนะ เพราะเห็นว่าเชื่องคนมากเลยละ”

“ชื่อไม้ล่อแมวมาด้วย...น้องจะเล่นไหมนะ”

“คงไม่เป็นไรหรอก ก็เป็นแมวนี่”

“นอนด้วยกันได้ไหม”

เรื่องนั้น — น่าเสียดายที่ไม่ได้ ในโฮมเพจก็มีเขียนไว้ตามชื่อแบลิ่งเกิดแคตส์ เพราะแมวพวกนี้มีผ้าห่มที่คุ้นเคยมาตั้งแต่เกิด จึงสามารถเข้าให้ไปอยู่บ้านต่าง ๆ ได้ ฉะนั้น ห้ามแยกแมวจากผ้าห่มเด็ดขาด

ยูคิอะะมีสีหน้าผิดหวังเล็กน้อยเมื่อฟังโนริโอะอธิบาย แต่ก็กลับมารำเริงในทันที “ถ้าอย่างนั้น...” เธอเงยหน้าขึ้น

“ฉันเป็นฝ่ายไปห้องญี่ปุ่นเองก็ได้ ไซ้ไหม ฉันจะนอนข้าง ๆ เตียงของน้องแมว ได้ไซ้ไหม นะอะ”

ยูคิอะะพูดด้วยน้ำเสียงรำเริง พวงแก้มเปล่งปลั่ง แววดตาเป็นประกาย

“...ตามใจเถอะ”

โนริโอะตอบหัวน ๆ ทำที่เป็นเนียนหน้าหนีเหมือนเขือมระอา เพราะถ้าไม่ทำแบบนั้น เขาคงไม่แคล้วพลอยเรงรำไปกับเธอด้วย

เขาไม่ได้ตั้งใจที่แมวมาอยู่บ้าน

แต่ตั้งใจที่ยูคิอะะได้ต้อนรับแมวเข้าบ้านแล้วอารมณ์ดีแบบนี้ต่างหาก

ใบหน้ายิ้มแย้มอย่างปลอดภัยโปร่งโล่งใจของยูคิเอะที่เขา  
ไม่ได้เห็นมานาน

แม้ในตอนกำลังเล่นกับแมวอยู่ในห้องญี่ปุ่นนี้ เธอก็ยังมี  
รอยยิ้มเหมือนเดิม

ต่างไปเพียงอย่างเดียวคือ ตอนนี้ยูคิเอะไม่ได้เรียกแมวว่า  
“น้องแมว” แต่ตั้งชื่อให้แล้ว “จะดีหรือ ได้จริงหรือ ให้ฉัน  
ตั้งได้ตามใจเลยหรือ” แม้จะดูเกรงอกเกรงใจ แต่ทันทีที่นำแมว  
ออกจากตะกร้า เธอก็กล่าวออกมาโดยไม่ลังเล

“สวัสดี! อัน!”

ผมนึกว่าเธอเอามาจากชื่อ “อาคาเกะ โนะ อัน” (อัน  
ผมแดง)<sup>5</sup> ซะอีก แต่กลับไม่เป็นดังคาด

“นั่นก็มีส่วน แต่อันเป็นชื่อเล่น ชื่อจริงคืออันจุต่างหาก”

ยูคิเอะอุ้มอันขึ้นวางบนตัก ลูกขนบหลังพลางกล่าวต่อ

“หมายถึงอันจุจากเรื่อง *อันจุ กับ ซุชิโอะ*<sup>6</sup> หรือ”

ตายแล้ว เธอพูดแล้วหัวเราะ “ทำไมฉันต้องตั้งชื่อตาม  
ตัวเอกในเรื่องเศร้าแบบนั้นด้วยล่ะ” — ก็จริงของเธอ

อันจุ เขียนด้วยตัวคันจิ “杏樹”

“จำนวนเส้นในชื่อของผู้หญิง สามสิบสามเส้นจะถือว่า

<sup>5</sup>ชื่อภาษาญี่ปุ่นของ *Anne of Green Gables* (โลกของแอนน์) วรรณกรรมเยาวชน เขียน  
โดยลูซี แมด มอนต์โกเมอรี นักเขียนสตรีชาวแคนาดา ชื่อ “แอนน์” ในภาษาญี่ปุ่นจะ  
ออกเสียงว่า “อัน”

<sup>6</sup>ชื่อนิทานญี่ปุ่น เป็นเรื่องราวของพี่สาวและน้องชายที่ต้องเผชิญชะตากรรมอันแสนเศร้า  
มาจากชื่อเต็มอันจุ โดะ ซุชิโอมารุ (安寿と鶴王丸)

ดีที่สุดนะ แต่นามสกุลของพวกเราสั้นน้อยใช้ใหม่ล่ะ จะบอก  
ให้ได้สามสิบสามก็ค่อนข้างยาก”

อิซิดะ อันจ (石田杏樹)

โนริโอะลองลากเส้นตัวหนังสือและนับดูในจินตนาการ  
อย่างนี้เอง สามสิบสามเส้นจริงๆ ด้วย

“ชื่อของฉันประกอบด้วยคันจิสามตัว ถ้ารวมจำนวนตัว  
คันจิด้วยก็จะพอดี แต่ถ้าทำแบบนั้น คุณโนริก็น่าสงสารแย่เลย”

เนอะ เธอหันไปมองหน้าแมวแล้วหัวเราะออกมาอย่าง  
ยินดี

แต่พยายามบ่ายสองแสงละมุนเข้ามาในห้องญี่ปุ่นที่เปิด  
ประตูทิ้งไว้ ท่ามกลางแสงสีเหลืองสลัววาง มียูคิเอะที่กอดแมว  
—อันเอาไว้

“เป็นแมวที่เรียบบ่อยจริงๆ เลย”

“อืม...”

“จะว่าไงดี รู้สึกเหมือนแมวตัวนี้ออยู่บ้านเรามานานแล้ว  
เลยเนอะ”

“ก็นะ...”

“เป็นอะไรไป”

อันที่อยู่บนตักของยูคิเอะก็พลอยหันมามองเขาด้วย  
กระทั่งใบหน้าที่แสดงความฉงนราวกับกำลังถามว่า “โกรธอะไร  
หรือเปล่า” นั้น — ยังเหมือนกันเลย

โนริโอะเสหลบตา “ไม่มีอะไรหรอก” เขาบอก

“แต่เหมือนคุณอารมณ์เสียขึ้นมาจะทันหันเลยไม่ใช่หรือ”

“บอกว่าไม่ใช่ไง”

“หรือว่าแทบอดทนรอกอดอันบ้างไม่ไหวแล้ว”

ยูคิเอะกระเซ้า “ไม่ให้หรรอก...” ว่าแล้วก็กอดอันแนบบอก  
ชีว อันพนเสียงออกจุก

จามอีกแล้ว

ชีว ชิว ชิว...ตามมาอีกสามครั้งติด

แต่ครั้งที่สี่คือเสียงจามของยูคิเอะ

“ติดเนื้อจามมาจากอันซะแล้วสิ”

แสงตะวันอาบได้ใบหน้าเพื่อนยิ้ม

โนริโอะเพื่อนหน้าไปมอองนาฬิกา รวากับจะหนีไปจาก  
รอยยิ้มอันเปลวบางนั้น

“ขอออกไปข้างนอกสักเดี๋ยวนะ”

“จะไปไหนหรือ”

“ออกไปหาซื้อของเล่นแมวนะสิ ที่ร้านมีเครื่องเล่นเอาไว้  
ให้ป็นปายวางอยู่ด้วยเยอะเลย คิดว่าเราควรมีไว้บ้างก็น่าจะดีนะ”

แต่แค่สามวันสองคืนเอง เสียตายของแม่เลย — ยูคิเอะ  
ไม่ได้พูดออกมา

“พาแมวไปด้วยกันไหมล่ะ” โนริโอะลองชวน

ยูคิเอะทำท่าล้งเลอยู่เล็กน้อย “อืม...ม...” ใช้เวลาอยู่  
พักหนึ่ง “ไม่เอาดีกว่า ฉันอยู่เฝ้าบ้านกับอันดีกว่า” เธอบอกมา  
ในที่สุด “แล้วให้ออกไปข้างนอกด้วยกันตอนนี้ มันยังเงิน ๆ ยังง  
ไม่รู้”

เราไม่ได้ทำอะไรน่าอายซะหน่อย — โนริโอะเองก็ไม่ได้  
พูดออกไปเช่นกัน

“นี่ คุณโนริ เคยได้ยินเรื่องคุณแม่วัยสาวต้องพาลูกไป

สวนสาธารณะครั้งแรกใหม่ คงรู้สึกคล้ายๆกันละมัง เนอะ”

โนริโอะไม่ตอบ เคียงคोन้อยๆพร้อมยิ้มเจื่อน

พอเตรียมตัวสำหรับออกไปข้างนอกเสร็จ “ฉันผมไปนะ  
เดี๋ยวเดี๋ยวก็กลับมาแล้ว” เขาออกไปทางห้องญี่ปุ่น “ค่า ไปดี  
มาดีน้ำ—” น้ำเสียงละมุนก็ร้องตอบกลับมาเบาๆ

อันก็ร้องออกมาด้วย เป็นเสียงร้องลากยาวคล้ายยอดอ่อน

“ตายแล้ว รู้ด้วยเหรอก อันนี่สุดยอดไปเลยนะ” ยูคิเอะพูด

โนริโอะไม่รู้หรือว่าเธอกำลังทำสีหน้าแบบไหน เขาไม่ไปแอบดู  
ในห้องญี่ปุ่น กลับออกจากบ้านมาราวกับผละหนี่

ในรถยนต์ที่กำลังมุ่งหน้าสูโฮมเซ็นเตอร์ โนริโอะสูบบุหรี่  
มวนต่อมวน ไม่ได้เอ่ยปากลิ้มรสควันหรือก แต่ต้องให้ฟันได้ขบกัด  
ตรงกันกรองเท่านั้นเอง

ไม่เป็นไรหรือก เขากล่าวกับตัวเอง นายมันชี้กั่วงลเกินไป  
แล้ว แถมดุดบท้ายอีกเล็กน้อย

ไม่เห็นมีอะไรต้องกั่วงลเลย ทั้งที่แม่วซึ่งตั้งตารอคอยมา  
ตั้งหลายวันมาแล้ว ยูคิเอะเองก็ดูดีอกดีใจขนาดนั้น ไม่ได้เห็น  
มาตั้งนานแล้ว เอาจริงๆนะ—

ผมเองก็...โนริโอะเปลี่ยนความคิดตัวเองทันควัน สนุกนะ  
วันนี้ สนุกมากเลย

ปกติสุดสัปดาห์ พวกเขาจะอยู่กันเจียบๆ ไม่ใช่ว่าทั้งคู่  
คุดไม่เก่งหรืออะไรหรือก แต่หากเทียบแมนชั้นห้องอื่นที่มีเด็ก  
วิ่งไปทั่วตั้งแต่เช้า ห้องของพวกเขาก็ถือว่าเจียบจันราวไรคนอยู่  
มีหลายครั้งที่บริษัทส่งของกอดอดเรียก เพียงออกมารับเข้าไป  
เล็กน้อย พนักงานก็หยอดใบแจ้งว่าผู้รับไม่อยู่ลงกล่องไปรษณีย์

ไว้แล้ว

แมนชั่นขนาด 3LDK<sup>7</sup> เกินพอสำหรับอยู่กันสองคน หรือต้องบอกว่ากว้างเกินไปด้วยซ้ำ ตอนต่างฝ่ายต่างเก็บตัวอยู่ในห้องของตัวเอง กว่าครึ่งของพื้นที่เจ็ดสิบตารางเมตร จะไว้กลิ่นอายผู้คนที่ผ่านไปมา

ทั้งสองคนไม่มีลูก

พูดให้ถูกก็คือไม่สามารถมีลูกได้

สาเหตุมาจากโนริโอะ แม้ว่าเขาสามารถมีเพศสัมพันธ์ได้ แต่ปริมาณอสุจิน้อยมาก แคมยังไม่แข็งแรง

เขารู้เรื่องนี้ตอนอายุสามสิบต้น ๆ ในวันแรกที่ไปรักษาภาวะมีบุตรยาก แม้ความเป็นไปได้ในการตั้งครรภ์จะไม่ถึงกับศูนย์ แต่ก็ต่ำจนเกือบศูนย์

หากบอกว่าไม่ผิดหวังก็เป็นการโกหก

แต่ไม่ว่าจะเศร้าสลดแค่ไหนก็ช่วยอะไรไม่ได้

มีแต่ต้องปรับเปลี่ยนความรู้สึกเท่านั้น

ว่าแบบนี้ก็ดีแล้ว—

ตอนช่วงอายุสามสิบ เขาไม่ได้ฝันทำเป็นเข้มแข็ง แต่คิดอย่างนั้นจริง ๆ

แต่พอทั้งสามมีภรรยาอายุย่างเข้าสี่สิบเหมือนตอนนี้แล้ว ความเงิบเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความเหงา ห้องนั่งเล่นที่ตกแต่ง

<sup>7</sup> 3 คือจำนวนห้องนอนนอกจากห้องครัวและห้องรับแขก L มาจาก Living Room D มาจาก Dining หรือห้องกินข้าว และ K มาจาก Kitchen หรือห้องครัว



ด้วยสีโมโนโทนรู้สึกหนาวเหน็บขึ้นมาอย่างประหลาด

กระทั่งเมื่อปีใหม่ที่ผ่านมา ยูคิเอะก็น้ำตาคลอขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ ตอนได้อ่านการ์ดปีใหม่จากเพื่อนสนิท

เพื่อนคนดังกล่าวส่งการ์ดปีใหม่ที่เป็นรูปถ่ายครอบครัวมาให้พวกเขาทุกปีอยู่แล้ว แต่ของปีนี้ ได้คำอวยพรปีใหม่ที่พิมพ์ไว้อยู่แล้ว มีข้อความเขียนไว้ด้วยลายมือ

เดือนเมษายนนี้ ลูกคนโตจะขึ้นมอดต้นแล้ว ซึ่งมากที่ทารกหน้าเหมือนลิงตอนนั้นเติบโตได้ขนาดนี้

คำบอกเล่าสุดแสนธรรมดา แต่กลับพุ่งเข้ากระแทกส่วนอ่อนไหวภายในใจของยูคิเอะโดยไม่ทันตั้งตัว

“จะรู้สึกแบบไหนนะ เวลาคิดถึงลูกว่าเด็กคนนี้โตขึ้นขนาดนี้แล้วนะนะ”

เธอกะพริบดวงตาแดงก่ำพลาบกล่าวต่อมา “คงรู้สึกดีใจ น่าดูเลยเนอะ ดีใจมาก” ว่าแล้วน้ำตาก็ร่วงผล็อยลงมาจากแก้ม

ลองรู้สึกถึงความเหงาสักครั้งหนึ่งแล้ว จะไม่มีวันทำมันเลือนหายไป ที่ร้ายกว่าความเหงาในตอนนี้คือความเหงาในอนาคตที่เข้าโอบล้อมทั้งสองสามีภรรยา ว่าจะต้องมีช่วงเวลาอันเงียบงันตามลำพังกันเช่นนี้เรื่อยไป

“เด็กก็เป็นแค่ตัวเกะกะ ไหนจะทำห้องเลอะ ไหนจะส่งเสียงหนวกหู” เพื่อนสนิทคนหนึ่งของโนริโอะกล่าว

เพื่อนอีกคนก็ว่า “ไม่มีครอบครัวเป็นภาระให้เลี้ยงดูนะดีที่สุดแล้ว”

และเพื่อนอีกคนก็พูดด้วยว่า “เด็กนะ ยังถือว่าเป็นมนุษย์ที่ไม่สมบูรณ์ใช่ไหม มองดูแล้วก็อดหงุดหงิดไม่ได้ว่าทำไมฉันต้อง

ทนมขขึ้นคอยดูแลเจ้านี้ด้วยนะ”

เพื่อนของยูคิเอะก็บอกว่า “สามีภรรยาณะ ต่างฝ่ายต่าง เลือกกันและกันจึงแต่งงานกันไซ้嘛 แต่พ่อแม่เลือกลูกไม่ได้ นี่นา” อีกคนก็บอกว่า “ลูกนะเหวอ ก็ไม่ได้สำคัญจนถึงขนาด ต้องยอมออกจากงานเพื่อมาเลี้ยงดูหรอกนา”

ตอนได้ยินคำพูดเหล่านั้นตรง ๆ ก็ยอมรับได้โดยไม่อะไร หรอก แต่ตอนนี้กลับไม่ใช่ คล้ายกับการพลิกไพ่หรือหมากในเกมโอเทลโล<sup>๘</sup> “การบ่นของพ่อแม่ที่มีลูก” กลับแปรเปลี่ยนเป็น “การปลอบใจพ่อแม่ที่ไม่มีลูก” ไป

คิดมากไปแล้ว พวกเขาเหล่านั้นล้วนบอก

เดี่ยวซี อย่าตีความไปในแง่ร้ายแบบนั้นได้ไหม พวกเธอ คงจะนึกโกรธขึ้นมาสินะ

ช่วงปีสองปีมานี้ ไม่มีเพื่อนสนิทคนไหนชวนโนริโอะกับ ยูคิเอะไปบ้านเลย และทั้งสองก็แทบไม่เคยไปบ้านเพื่อนสนิท คนไหนพร้อมกัน

การคบหากับผู้อื่นเริ่มระหองระแหง

สุดสัปดาห์อันเจียบสงบยิ่งกลายเป็นความเจียบงัน และ เหงาหงอยกว่าเดิม

“เลี้ยงสัตว์กันไหม” โนริโอะเป็นฝ่ายเสนอเมื่อราวหนึ่ง เดือนก่อน

“ถ้าจะเลี้ยง เอาเป็นแมวก็ดีนะ” ยูคิเอะตอบรับทันที

<sup>๘</sup> Othello หมากกระดานชนิดหนึ่ง มีรูปแบบและกติกาเรียบง่าย ตัวหมากมีสีขาวและสีดำ

แมนชั้นแบ่งขายที่อยู่ตอนนี้ห้ามเลี้ยงสัตว์ หากคิดจะเลี้ยงแมวจริง ๆ คงต้องย้ายออก พวกเขาซื้อแมนชั้นนี้ไว้ตั้งแต่สมัยฟองสบู่<sup>9</sup> — ซึ่งเป็นตอนที่เขายังไม่ได้พบหมอเพื่อรักษาภาวะมีบุตรยาก เพราะคิดว่าในอนาคต ครอบครัวจะกลายเป็นสามหรือสี่คน ถือเป็นประสบการณ์ราคาแพงทีเดียว

ตลาดแมนชั้นมือสองมีความผันผวนหนัก จะหาคนซื้อต่อได้หรือเปล่าก็ยังไม่รู้ หรือต่อให้ขายได้ เงินดังกล่าวก็คงยากที่จะใช้จ่ายหนี้ที่กู้ยืมมาได้หมด

แต่ยูคิเอะกลับบอกออกมาง่าย ๆ ว่า “ไม่เห็นเป็นไรเลย เรื่องเงินคงพอทำอะไรได้สักอย่างนั่นแหละ” เธอดูเหมือนอยากพุ่งตัวไปบริษัทอสังหาริมทรัพย์กับร้านขายสัตว์เลี้ยงซะเดี๋ยวนั้น

เขารีบปรามเธอเอาไว้ สุดท้ายเลยตกลงกันว่า — ลองใช้ชีวิตอยู่กับแมวดูสักพักก่อนแล้วค่อยตัดสินใจดีกว่า

ด้วยเหตุนี้เอง อันถึงได้มาที่บ้านของพวกเขา

ไม่ได้เห็นยูคิเอะหัวเราะอย่างไร้เดียงสาแบบนี้มานานแล้ว ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ

หลังซื้อของเล่นแมวที่ไฮมเซ็นเตอร์เสร็จ แวะบริษัทอสังหาริมทรัพย์ให้ประเมินราคาแมนชั้นไว้หน่อยแล้วกัน โนริโอะคิด

เขาหลงอยู่ในแผนกขายของเล่นสัตว์เลี้ยงเลี้ยงอยู่พักหนึ่ง

ไม่ได้ลังเลว่าจะซื้อหรือไม่ซื้อ พุดตรง ๆ ก็คือรู้สึกเอือมระอาขึ้นมาเล็กน้อย

<sup>9</sup> ช่วงปี 1986 - 1991 เป็นช่วงที่เศรษฐกิจญี่ปุ่นรุ่งเรืองที่สุด จากประเทศที่พ่ายแพ้สงคราม กลับเติบโตเป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจดีเป็นอันดับ 2 ของโลก

หน้าโนริโอะมีหอคอยสำหรับให้แมวปีนเล่นวางเรียงรายอยู่หลายชนิด เสาสูงเกือบสองเมตรมีเชือกป่านพันเอาไว้ให้แมวฝนเล็บ มีบ้านหน้าตาคคล้ายรังนก แผ่นไม้หรือบันไดติดไว้ หากหมดระยะเวลาเช่าแมวแล้วคงเอาไปทำอะไรต่อไม่ได้ ไม่ติดต่อให้คิดเลี้ยงแมวจริงหลังย้ายบ้าน สีส้มพุกกับสีฟ้าแปร้นที่ดูราคาถูกนั้นก็ยิ่งเหลือรับอยู่ดี

ถ้าเอาของแบบนี้ไว้ในห้องคงทำลายบรรยากาศหมดแน่...

โนริโอะยังคงมีสีหน้าเอือมระอาขณะหันไปถามพนักงานขายประจำแผนกว่าไม่มีสีโมโนโทนบ้างหรือ

พนักงานไม่แสดงท่าทางรู้สึกผิดให้เห็นแม้เพียงนิด “ไม่มีครับ” เขาตอบ “ฉันแปลว่ามีแต่ของที่ดูเด็ก ๆ แบบนี้หมดเลยหรือ” โนริโอะถามกลับเป็นเชิงจิกกัด “เพราะแมวชอบของที่มีสีน่ารักนะครับ” แต่อีกฝ่ายกลับบ้ายเบี่ยงด้วยทฤษฎีขอไปที

โนริโอะเดินหนีจากพนักงานผู้ฟังพาไม่ได้ หันกลับมาเผชิญหน้ากับหอคอยแมวอีกครั้ง

การลงสีที่เน้นให้เห็นเนื้อไม้ ดีไซน์ที่ดูกลมมน กับการใช้สีตัดกันอย่างชัดเจน... คูน ๆ ว่าเหมือนอะไร ที่แท้ก็คล้ายกับของเล่นเด็กในบ้านของเพื่อนสนิทซึ่งเคยไปมาหาสู่กันบ่อย ๆ เมื่อราวสิบปีก่อนนั่นเอง

เพื่อนสนิทผู้เคยภูมิอกภูมิใจนักหนาที่มีแผ่นเสียงของวงร็อคและโฟล์คของเก่า ๆ ของญี่ปุ่นมากกว่าสองร้อยแผ่น กลับยกชั้นเก็บแผ่นเสียงให้เป็นพื้นที่ของหุ่นยนต์ซูเปอร์อัลลอย<sup>10</sup> อะไร

<sup>10</sup> โลหะผสมพิเศษ

สักอย่างที่เป็นของสะสมของลูกแทน “พอมีลูกก็ไม่ได้แล้ว  
ทุกอย่างต้องยึดลูกเป็นศูนย์กลางหมด” — เพื่อนคนนั้นพิมพ์มาด้วย  
สีหน้าที่ไม่ได้ดูไม่พออกพอใจอะไร

อย่างนี้นี่เอง โนริโอะพยักหน้า แล้วเรียกพนักงานคน  
เมื่อครู่

“ขออันที่มีชั้นกับบ้านหลังเล็ก ๆ สีชมพูนั่นนะครับ”

เขาชี้ “เดี๋ยวผมจะขนกลับไปเลย” พูดแล้วหัวเราะออกมา



ทดลองอ่าน  
3

หน่วยความจำของกล้องดิจิทัลเต็มในพริบตา

ยูคิเอะกดอันเอาไว้แล้วเปลี่ยนไปโพสต์ทำอีกแบบ “รอ  
เดี๋ยวนะ” โนริโอะยิ้มอ่อน “ต้องย้ายไฟล์ที่ถ่ายมาทั้งหมดลง  
คอมพิวเตอร์ก่อน”

“เมมเต็มแล้วเหอ” ยูคิเอะพูดด้วยความประหลาดใจ  
“กล้องเสียหรือเปล่า”

แม่คุณเอ๊ย รอยยิ้มระอา ยิ่งแยมกว้างขึ้น “ลองดูเวลา  
บ้างสิ” ว่าแล้วก็ชี้ไปที่นาฬิกาบนผนัง

“ตายแล้ว สองทุ่มกว่าแล้วเหอ...”

“ก็ไช้ล่ะสิ ผมหิวแล้วน้ำ อันเองก็น่าจะหิวแล้วเหมือนกัน”

โนริโอะแสร์ยกมือกุมท้อง แต่ยูคิเอะไม่สนใจเขา “งั้นเหอ  
อัน หิวไหมจะ โทษที่น้ำ” กลับหันไปกดอันแทน

อันยัดคอคเล็กน้อยเหมือนอึดอัด แต่ก็ไม่ได้คิดหนี ยังคงปล่อยให้ยูกิอะเกกอดต่อไป ทั้งที่อันถูกยูกิอะอุ้มขึ้นนั่งตักจนไม่อาจขยับไปไหนมากกว่าชั่วโหมงแล้ว ไม่รู้ว่าเพราะแบล็งเกิดแคตส์ถูกฝึกมาหรือเป็นนิสัยเฉพาะตัวของแมวตัวนี้กันแน่ แต่ถือว่าเลี้ยงง่ายมากทีเดียว

โนริโอะกินข้าวที่ทำไว้ง่ายๆ เมื่อตอนเย็น และให้อันกินอาหารเม็ดสำหรับแมว “ทั้งที่อยากให้อันได้กินข้าวที่ฉันทำบ้างแท้ๆ” ยูกิอะทำท่าเสียตาย แต่ผู้จัดการกำชับมาอย่างเคร่งครัดว่าห้ามให้แมวกินอย่างอื่นนอกจากอาหารเม็ดที่ทางร้านเตรียมให้โดยเด็ดขาด เพราะหากอาหารและปริมาณที่แมวกินแตกต่างกันไปในแต่ละบ้านที่เช่า แมวก็กาจล้มป่วยได้

โนริโอะลอบมองหน้าของยูกิอะขณะกำลังกินข้าว เธอแยมยิ้มอ่อนละมุน แววดตาอ่อนโยน คำพูดคำจาแต่ละคำก็นุ่มนวล ที่ผ่านมาเวลาอยู่ด้วยกันสองคนตอนสุดสัปดาห์ เธอเคยทำสีหน้าแบบนี้บ้างหรือเปล่าหนอ

“กินมือคำเสร็จแล้วออกไปข้างนอกกันหน่อยไหม”

“พาอันไปด้วยเหรออ”

“ใช่ คิดว่าน่าจะพาออกไปสูดอากาศข้างนอกบ้างนะ”

“อย่างหมา เราต้องพาไปเดินเล่น แล้วแมวละ จำเป็นหรือเปล่านะ...”

แล้วก็ โนริโอะพูดต่อ

“แล้วถ้าเกิดมีใครเห็นเราพาแมวไปไหนต่อไหนจะแยเอาอะ”

แมนชั่นนี้ห้ามเลี้ยงสัตว์

แล้วก็ — เสริมไปอีกอย่าง

“แกมยังมีอาการแพ้เกสรดอกไม้ด้วยนี่”

“ฉันไม่เป็นไรหรอก”

“...หมายถึงฉันนะ”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะแพ้เกสรดอกไม้หรือเป็นอาการจุกอึกเสบ แต่ดูเหมือนฉันจะไม่ยอมหยุดจามง่าย ๆ ทั้งที่ตอนไม่มีอาการก็ดูสบายดี แต่หากจามออกมาครั้งหนึ่งแล้วก็จะจามต่อเนื่องไปอีกพักหนึ่ง

“แต่บางที่อาจจามเพราะฝุ่นในบ้านก็ได้ ถ้างั้น พาไปสูดอากาศข้างนอกก็น่าจะดีกว่านะ”

ยูคิเอะก้มมองฉันที่กำลังกินอาหารอยู่ที่พื้น “เนอะ ฉันก็อยากออกไปข้างนอกใช้嘛” เธอพูด

ฉันชันตาคูขึ้นมองยูคิเอะ พอเธอแสวงเสียงแว่วเป็นเชิงออดอ้อน ฉันก็ร้อง *เมี้ยว* ตอบกลับมา

“เห็นไหม” ยูคิเอะยิ้มออกมาอย่างดีใจ

ซีโกงนี่ โนริโอะคิด แพ้จนได้ เขายิ้มขึ้นพลางคิดว่าตัวเองไม่เคย — ยิ้มขึ้นจนจกจกแบบนี้มาก่อนเลย

ตั้งแต่ตอนรู้ว่ามิลูกไม่ได้ ทั้งสองคนก็สัญญากันว่าหลายอย่าง

“เพราะไม่สามารถเป็น ‘พ่อแม่’ ได้ หมายความว่าพวกเราไม่ได้ผูกพันกันในฐานะสิ่งมีชีวิต มีแต่ความผูกพันเชิงสังคม ในฐานะ ‘สามีภรรยา’ เท่านั้น”

ยูคิเอะบอก แม้จะเป็นทฤษฎีจำไปหน่อย แต่โนริโอะเข้าใจในสิ่งที่เธออยากบอก

“คนสองคนที่ไม่มีความเชื่อมโยงกันมาอาศัยอยู่ด้วยกัน และจะต้องใช้ชีวิตด้วยกันตลอดไป ฉันว่าเราต้องคิดล่วงหน้าไว้หลายอย่างนะ”

เพราะต้องไม่ก้าวก่ายกันเกินเหตุ — ดังนั้นจึงแยกห้องนอน ซึ่งแต่ละห้องก็สามารถล็อกกุญแจได้

โดยพื้นฐานแล้ว ค่าใช้จ่ายในบ้านให้แยกไว้ต่างหาก — ดังนั้นจึงเปิดบัญชีใหม่ไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการใช้ชีวิต ซึ่งทั้งคู่จะโอนเงินเดือนส่วนหนึ่งเป็นจำนวนเท่ากันมาใส่บัญชีนี้ไว้ทุกเดือน

ไม่กำหนดบทบาทในฐานะ “สามี” และ “ภรรยา” ต่างฝ่ายต่างเคารพสิทธิส่วนบุคคลของกันและกัน — และนั่นคือเหตุผลที่ต่างเรียกชื่อกันว่า “ยูคิจัง” กับ “คุณโนริ” เพราะยูคิเอะยังคงใช้นามสกุลเดิม บ้ายหน้าแมนชั้นก็เขียนนามสกุลของทั้งคู่ด้วยขนาดเท่ากัน

“สรุปคือ ยอมรับในอิสระของแต่ละฝ่ายเท่าที่ทำได้... ไม่อย่างนั้นแล้ว ฉันว่าการใช้ชีวิตด้วยกันสองคนต้องถึงทางตันแน่ๆ”

สิ่งที่ยูคิเอะอยากบอก เขาก็เข้าใจ และคิดว่าไม่ผิด

แต่

“ไม่คิดหรือว่าการยอมรับในอิสระซึ่งกันและกันค่อนข้างจะไม่สะดวกเลยนะ”

มีบ้างนานๆ ครั้งนะ — ที่เขาอยากบอกออกไป

แต่เฉยไว้ดีกว่า เพราะไม่มั่นใจว่าจะสามารถพูดออกไปให้เหมือนเป็นการล้อเล่นได้ร้อยเปอร์เซ็นต์หรือเปล่า



ผ่านมากกว่าสิบปีแล้วตั้งแต่วันที่หมอบอกว่าทั้งคู่ไม่อาจมีลูกด้วยกันได้ แต่ทั้งสองคนไม่เคยทะเลาะกันเลย เพราะเวลาทำท่าจะกระทบกระทั่งกัน ต่างฝ่ายต่างยอมลงให้อีกฝ่าย ไม่อยากทะเลาะ กลัวที่จะทะเลาะ นั่นคือใจจริงของโนริโอะ ซึ่งเขาคิดว่ายุคิเอะเองก็คงคิดเหมือนกัน

ในการใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันเพียงสองคน ไม่มีคนกลางคอยประนีประนอม ไม่มีทั้งคนเข้าข้าง หรือคนคอยบอกว่า “คุณคือฝ่ายผิด” ไม่มีกระทั่งคนที่จะบ่นอะไรด้วยได้ คำว่า “สองคน” แยกออกเป็น “หนึ่งคน” กับ “หนึ่งคน” ได้อย่างง่ายดาย กลายเป็น “คนโดดเดี่ยว” กับ “คนโดดเดี่ยว” ที่เชื่อมโยงกันไว้ในฐานะ “พาร์ตเนอร์ที่ดี ผู้ยอมรับในอิสระของกันและกัน”

โนริโอะรู้สึกว่ามันต่างจากการเป็น “สามีภรรยา” กันอย่างไรชอบกล

ระยะนี้ เขาจะคิดขึ้นมาเป็นบางครั้ง

พวกเขาปล่อยให้อันเล่นในสวนสาธารณะยามค่ำคืน แต่ถึงจะว่าแบบนั้น แต่ก็เชื่อว่าอันจะวิ่งไล่เจ้าของหรือกระโดดจับจานร่อนที่เจ้าของขว้างออกไปเหมือนสุนัข พอนำอันออกจากตะกร้า มันก็วิ่งไปตามใจชอบ กระโจนเข้าไปในพุ่มไม้ที่ล้อมรอบลานกว้างแล้วก็หายไปเลย

“จะเป็นอะไรหรือเปล่านะ จะกลับมาจริง ๆ ไหม”

“อืม...ทางร้านบอกว่าขอแค่มือผ้าห่ม แมวจะต้องกลับมาหาแน่ ๆ”

“แต่จริง ๆ ก็อยากเห็นตอนน้องเล่นสนุกเหมือนกันนะ”

ยูคิเอะออกอาการเสีตาย ทรวดนั่งลงบนม้านั่งยาว “แต่เล่นวิ่งไปสุดแรงแบบนี้ล่ะ” ว่าแล้วเธอก็ทำปากยื่น

“แมวก็นี่แบบนี้แหละ”

“ก็ใช่หรือ...แค่คิดว่าถ้าแสดงความรู้สึกสำนึกบุญคุณหรือมีอัธยาศัยมากกว่านี้สักนิดก็คงดีสินะ”

ตอนถ่ายรูปอยู่ในห้องเมื่อครู่ก็เหมือนกัน ถึงยอมให้ยูคิเอะกอดและโพงทำนั่นทำนี่ แต่อันก็ดูไม่ได้ดีอกดีใจอะไรนัก

“แต่ผมว่าไม่ใช่อย่างนั้นนา”

“แค่ดูคงไม่รู้หรือก แต่ถ้าเป็นคนกอดจะสัมผัสได้นะ ประมาณว่า อ่า...น้องแค่อยอมทำตามเพราะเป็นหน้าที่เท่านั้นเอง”

“คิดมากไปแล้ว”

“จริงๆนะ คุณโนริต่างหากที่ประสาทสัมผัสที่อเกินไป”

ชีว เสียงจามของอันดังมาจากพุ่มไม้ ในตำแหน่งใกล้กว่าที่คิด

ชีว ชิว ชิว ชิว...

เสียงจามซ้ำแล้วซ้ำเล่าสอดแทรกไปกับเสียงใบไม้และกิ่งไม้เสียดสีกันค่อยๆ ห่างออกไปเรื่อยๆ

“อันอาจได้ยินก็ได้ล่ะ”

โนริโอะพูดเป็นเชิงล้อเล่น ยูคิเอะพลอยออกทำอออกทางไม่ได้การละ เธอว่าแล้วก็ยกไหล่

“แต่ แล้วจะเอาอย่างไรดี”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องเลี้ยงแมวไง ล้มเลิกไปก่อนไหม”

“ไม่เอา อยากรู้เลี้ยง”

“หมาไม่ดีกว่าเหรอ อีม จะเรียกว่าอัยยาศัยดีหรือยังไงดีล่ะ แต่คิดว่าน่าจะยอมเชื่อฟังเจ้าของมากกว่านะ”

“บอกว่าไม่ไหวไง หมานะ เราต้องทำงานนะ พาไปเดินเล่นไม่ได้หรอก”

นั่นมันก็จริง

เดิมทีที่เลือกแมวเป็นสัตว์เลี้ยง เพราะคิดว่าแมวมองไม่ต้องดูแลมาก สามารถปล่อยไว้ตามลำพังได้ หรือถ้าพูดตามภาษาของยูคิเอะก็คือ แมวมีความเป็น “อิสระ” มากกว่าสุนัข

“นี่...คุณโนริ”

“หืม?”

“คิดว่าช่วงนี้ ฉันเอาแต่ใจขึ้นไหม”

เขาไม่สามารถตอบสิ่งที่เธอถามขึ้นกะทันหันได้ในทันที “คิดว่าไม่นะ” แม้จะตอบไป แต่ก็เผลอเว้นจังหวะ ทำให้เหมือนเป็นการกล่าวปฏิเสธแบบขอไปที

ยูคิเอะไม่พูดอะไรต่อ เงยหน้าขึ้นมองฟ้ายามค่ำคืนที่มีเมฆก้อนโตปกคลุม

ซิว ซิว เสียงจามของอันแ้วมาให้ได้ยิน ดูเหมือนจะไปชะใกล้เขียว อุตส่าห์พามาสวนสาธารณะทั้งที่ น่าจะเล่นในที่กว้างๆ มากกว่านะ โนริโอะคิด แต่แล้วก็ยิ้มขึ้นออกมา นั่นก็เป็น “อิสระ” ของอันเหมือนกันนี่นา

“ฉันคิดว่าตัวเองกลายเป็นคนเอาแต่ใจไปแล้วนะ”

ยูคิเอะยังคงมองฟ้า กล่าวออกมาลอยๆ “ไม่ว่าจะเรื่องงานหรืออะไร” เธอกล่าวต่อ “มีเรื่องที่ทำให้หงุดหงิดเล็กๆ น้อยๆ เพิ่มขึ้นเยอะเลย...” แล้วถอนหายใจเฮือก

หุคอยแต่จะจับผิดการใช้ภาษารูปย่อง<sup>11</sup> แบบผิดๆ ถูกๆ ของพวกหนุ่มสาว ไม่ชอบการนั่งเข่าขาของผู้จัดการฝ่ายของ ลูกค้าที่เปลี่ยนมารับงานแทนคนเก่าตอนต้นปี หงุดหงิดกับ คอมพิวเตอร์ที่จู้ๆ ก็ค้างอยู่บ่อยๆ ไม่รู้ว่าเพราะการลงโปรแกรม ใหม่หรือไม่ ไม่อาจยกโทษให้ภรรยาของคุณมิโตริคาอะโนแมนชั่น เดียวกันที่ชอบแอบเอาขยะสดมาทิ้งปนกับขยะเผาไม่ได้อยู่เรื่อย หรืออย่างเวลากลับมาจากบริษัทแล้วได้ยินพวกคุณมิโตริคาอะ โยีนคุยกันเสียงดังตรงโถงทางเข้าแมนชั่นก็เล่นเอารู้สึกห่อเหี่ยว ไปเลย...

“แบบนี้แหละเหอ ผมว่ามันไม่เหมือนการเอาแต่ใจนะ...”

พอโนริโอะบอก “ก็หาคำพูดเหมาะๆ ไม่ได้นี่นา” ยูอิอะ ยอมรับ เว้นช่วงไปพักหนึ่ง เธอก็แก้คำพูดของตัวเองใหม่

“หรือต้องบอกว่ามีเรื่องไม่ได้ตั้งใจเพิ่มขึ้นละมัง”

เธอกล่าวแก้อีกรอบ

“คือรู้สึกอ่อนไหวกับเรื่องไม่ได้ตั้งใจมากกว่าที่เคย หรือจะ เรียกว่าอ่อนแอลงดีละ...อา ใช่ เหมือนภูมิกู้มกันไง รู้สึกเหมือน ภูมิกู้มกันของตัวเองลดน้อยถอยลงนะ”

เรื่องที่เคยก่อนไม่เคยใส่ใจ ตอนนี้นักลับตตินักหนา เรื่อง ที่เคยรู้สึก “ช่างมันเถอะ” ตอนนี้นักลับยอมไม่ได้

โนริโอะพอจะเริ่มเข้าใจขึ้นมาบ้างแล้ว

ก็อาจเป็นอย่างที่เธอว่า เขาคิด

<sup>11</sup> ในภาษาญี่ปุ่นจะมีแบ่งระดับภาษาเป็นระดับต่างๆ ทั้งภาษาสุภาพเชิงยกย่อง ภาษา สุภาพเชิงต่อมตัว หรือภาษาสุภาพทั่วไป ซึ่งคนหนุ่มสาวที่ยังไม่คุ้นชินกับการทำงาน บางครั้งก็ไม่อาจใช้ได้คล่องแคล่วหรือถูกไวยากรณ์

เพราะเมื่อผู้ใหญ่สองคนใช้ชีวิตร่วมกันมักไม่มีอะไรที่คาดเดาไม่ได้ เรายักษ์จากภูของบ้านกันอย่างเคร่งครัดโดยไม่มีใครมาเกาะกาะ ถ้าต้องการความสงบ ก็จะได้ความเงียบงันเรื่อยไปเท่าที่ใจต้องการ หรือตอนกำลังเพลิดเพลินกับการพูดคุยฉันสามีภรรยา ก็ไม่มีอะไรเข้ามาขัดจังหวะ

ช่างใช้ชีวิตได้อย่างสะอาดเรียบร้อยดีเหลือเกิน เขาคิด

ไม่ใช่แค่เรื่องความเรียบร้อยของห้องหับหรือแพชั่น แต่หมายถึงวิถีชีวิตด้วย เมื่อเทียบกับเพื่อนร่วมงานหรือเพื่อนฝูงที่ต้องหัวปั่นกับลูกที่ไม่ได้ตั้งใจ ต้องดูแลพ่อแม่ที่อาศัยอยู่ด้วยกัน หรือปวดประสาทกับการคบค้าสมาคมกับเพื่อนบ้าน การใช้ชีวิตของพวกเขา “สะอาดเรียบร้อย” กว่ามาก

แต่ถ้าสะอาดเกินไป เพียงแค่แบบคทีเรียเล็กน้อยก็อาจทำให้ร่างกายฟ่ายแพ้ได้ทันที การใช้ชีวิตแบบ “สะอาดเรียบร้อย” ในตอนนี้ ความจริงแล้วอาจประาะบางมากเลยก็ได้

“ถ้าอย่างนั้น ที่อยากเลี้ยงแมวก็เพราะ...”

โนริโอะยังพูดไม่จบ ยูคิเอะก็พยักหน้าบ่อยๆ

“เหตุผลง่าย ๆ ว่าแมวน่ารักดีก็มีส่วน แต่จะว่ายังไงดี คือฉันอยากทำอะไรสักอย่างที่เราต้องเป็นฝ่ายดูแลนะ ประมาณว่าถึงปากจะบ่นว่าลำบากอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ยังไงก็ต้องดูแลอยู่ดี”

“...แล้วถ้าเกิดสามารถเลี้ยงดูสิ่งนั้นไปเรื่อย ๆ ได้ ก็ยิ่งดีจ้ะเนอ”

นั่นสินะ ยูคิเอะพยักหน้าออกมาอีกครั้ง

คราวนี้โนริโอะกลับเป็นฝ่ายแหงนหน้ามองท้องฟ้ายามค่ำคืนแทน ดวงจันทร์ครึ่งซีกซึ่งมีเค้าโครงเลื่อนรางลอยต่ำ ท้องฟ้า

ตอนกลางคืนของฤดูใบไม้ผลิต่างกับท้องฟ้ากระจ่างใสของฤดูหนาว  
แต่ขมุขมัวคล้ายกับมีผ้าคลุมหน้าของเจ้าสาวคลุมทับไว้ชั้นหนึ่ง  
โนริโอะกลิ้งลื่นคำพูดที่เกือบทะลักออกมาจากอก  
แทนลูกไช้ใหม่—  
คำตอบคงใช่สินะ  
เพราะเป็นคำตอบที่ถูกต้องจึงไม่พูดออกไป  
ช่วงเวลาของทั้งสองคนขณะนั่งอยู่บนม้านั่งยาวในสวน  
สาธารณะกลายเป็น “ความสะอาดเรียบร้อย” อีกอย่างหนึ่ง

ผ่านไปครึ่งชั่วโมงแล้ว อันก็ยังไม่กลับมา บางครั้งก็ได้ยิน  
เสียงจามแว่วมาลึกลับที่ เหมือนเพิ่งนึกได้ว่าต้องจาม ทำให้รู้ว่าอัน  
คงอยู่ในสุขุมทุมพุ่มไม้แน่ ๆ แต่ก็ไม่มีที่ท่าว่าจะกลับมา

“ลองผิวปากเรียก...แต่นั้นใช้กับหมาสินะ”

ยูคิเอะหัวเราะด้วยท่าทางติดจะเบื้อหน้าย ขยับคอเสื้อ  
แจ็กเก็ตให้กระชับ

ตอนกลางวันอากาศแจ่มใสถึงขั้นเหงื่อซึม แต่กลับมา  
เย็นยะเยียบในตอนกลางคืน

“กลับไปก่อนก็ได้นะ” โนริโอะบอก

“ไม่เป็นไร”

ยูคิเอะตอบ “ฉันนี่อ่อนแอจริงๆเลยนะ” เธอว่า “ให้กลับ  
ตอนที่ฉันอยากกลับ เราจะเอาแต่ใจกับแมวแบบนั้นได้ที่ไหนกัน”

“นี่ ยูคิจัง”

“หืม?”

“เรื่องคิดจะเลี้ยงแมวอะ ล้มเลิกเถอะ มันต้องลำบากมาก

แน่ ๆ เลย คงมีแต่อะไรก็ได้ตั้งใจเต็มไปหมดเสียวะ”

ยูคิเอะครางเสียงต่ำอยู่ในลำคอ ขยับคอไปมาโดยดูไม่ออก  
ว่าเป็นการพยักหน้าหรือส่ายหน้ากันแน่

“แล้วก็...”

ตอนที่โนริโอะกำลังจะพูดต่อ เสียงสบวสบาก็ดังลั่นมาจาก  
ในพุ่มไม้ พร้อมเสียงร้อง แง้ว ดั่งขึ้นสั้น ๆ — จากนั้นก็ตามมาด้วย  
เสียงกรีดร้องของอะไรสักอย่างที่คล้ายจะเป็นสัตว์ขนาดเล็ก

“เสียงเมื่อไหร่ อันไซโหมะ”

“ไม่รู้สิ...”

พวกเขาลุกขึ้นยืน หันไปมองพุ่มไม้ และได้เห็นอันเดิน  
ออกมาช้า ๆ

ในปากคาบหนูเอาไว้ตัวหนึ่ง

ยูคิเอะแทบหยุดหายใจ ทรวดฮวบลงบนม้านั่งอย่างไร้  
เรี่ยวแรง